

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

Verscheidene personen hebben de kwittantie geweigerd welke wij hun deze week door den post hebben doen aanbieden, voor reden gevende dat zij op het bureau van den Postrijder zullen gaan betalen. Wij verzoeken deze personen, voor de laatste maal, hun abonnement binnen de acht dagen te komen voldoen.

TONGEREN, DEN 23 MAART.

M. Bara.

Gij liegt en gij weet dat gij liegt.

(Mijnheer Bara, zitting van 28 februari 1872.)

In deze woorden, welke M. Bara over eenige dagen uitsprak, heeft die heer een keer te meer getoond wie hij is: een botte en stoute volksvertegenwoordiger.

Dat M. Bara van de beleeftste niet is, weten al degene die ooit in het geval waren geweest van zijn gedacht niet te zijn.

Den eenen keer is het «de katholieken zijn van dat volk dat Langrand in zijne dieverij geholpen heeft; » eenen anderen keer «de katholieken zijn revolutiemakers.» En gebeurt het dat een redenaar den heer Bara zoo verre brengt dat hij niet meer weet waar kijken, dan heeft hij een ander complimentje en hij zegt: «Gij liegt en gij weet dat gij liegt.»

En nogtans wilden wij onzen bril opzetten en van kort bij onderzoeken aan wie al die schoone spreuken toepasselijk zijn, zouden wij misschien vinden dat M. Bara zijn eigen portret geschilderd heeft?

Waarvan spreekt gij, M. Bara? Van dieven? Maar ik ken eenen man die over eenige jaren eene wet voorstelde door welke de studie-beurzen verbeurd werden: eene wet, welke aanzienlijke sommen door godvruchtige personen in allerbeste inzichten gegeven, van hunne beschikking afkeerde, om de slechte universiteiten van Gent en Luik te ondersteunen; eene wet welke onze protestantsche Koning maar met afkeer teekende; eene wet welke elke voortreffelijke man eene onrechtvaardige wet en eene rooverij noemde! Die man is die zelfde heer Bara, die met de beurzen van de Doorniksche kanoniken gestudeerd heeft; die kwaad was omdat diezelfde kanoniken hem niet voort wilden ondersteunen in de walgelijke universiteit van Brussel, en die dan zeker wraak beraamde tegen diezelfde kanoniken, wien hij eene alijdurende dankbaarheid hadde moeten betoonen! Die wet, die rooverij, was uw werk, M. Bara, en gij spreekt van dieverij en dieven!

DE BULTENAAR.

(Vervolg.)

De jonge officier, een man van uitstekende mannelijke schoonheid, en wiens jeugdig, krachtig gelaat, tegelijkertijd de afspiegeling was van een goed hart en een liefdevol gemoed, nam de schoone hand aan, drukte haar met vuur, en bracht haar aan zijne lippen. De wangen van Elizabeth kleurden zich met het lieflijkste purperrood, en vervolgens, hare ras terugtrekkend, en zich aan haren vader klemmend, zeide zij tot dezen:

— Reeds voor de bruiloft zouden wij elkander bekeken hebben, zegt gij, vader? Ach, dan hadden wij elkaar al heel lang voor den tijd bekeken. Want wij rekenden daar juist uit, Ludwig en ik, dat onze bruiloft wel nooit zou plaats hebben, en dat wij wel nooit op omstandigheden zouden kunnen rekenen, die de bevestiging van ons verbond zouden mogelijk maken.

— Ei, ziet mij nu toch eens aan, antwoordde Dubois op barschen toon, daarover heeft nu dat waas volkje zich boos gemaakt; het kan, bij mijne ziel, den tijd niet afwachten, waarop het bouwen zal, en nu straalt hun verdriet, en verjagen tegelijk uit de oogen, en beide staan zij daar, met louter spijt op het aangezicht, en beide zijn zij bleek geworden, als een paar arme zondars, als moesten zij te zamen in het eerstvolgend oogenblik voor Gods rechterstoel verschijnen.

— Neen, viel nu Elizabeth in, terwijl geheel haar liefgelaat donkerrood werd, neen, daarvan is geene spraak geweest, want wij meenen den tijd zeer wel te kunnen afwachten; maar deze fraaie mijnheer, de luitenant Ludwig Wiedemann, heeft gemeend van mij te moeten afzien, dewijl hij, als man van eer, het met zijn geweten

«En de katholieken zijn revolutiemakers!» Welhoe, M. Bara durft nogmaals de katholieken beschuldigen! Wie is het dan die riep over weinige maanden, in de Kamers, dat het wel beste was, dat de Brusselaars, (hij had beter gezegd het schuim der Brusselaars) tegen het ministerie d'Anethan opstonden? Wie is het die in de Kamers het volk opwond en aanmoedigde terwijl de straten van onze hoofdstad in oproer waren, en dat het getier der muitelingen tot aan de ooren der volksvertegenwoordigers kwam? Wie werd er ontvaard met viva's en handgeklap? Waren het M. Bara en zijns gelijken niet? En die heer komt stout verklaren dat de katholieken revolutiemakers zijn!

Hoe moet men zulk een gedrag noemen? Is dat rechtzinnigheid? Is dat waarheid? Ik weet niet hoe de doorniksche liberalen dat heeten; maar de Vlamingen hebben een woord dat ik niet zeggen wil maar dat iedereen van onze lezers genoeg zal raden!

De tarief van den heer Wasseige.

Men kent het liberaal liedje: de tarief ingevoerd door den heer Wasseige den 1^{en} november 1871, zou den ijzerenweg ten uiterste nadeelig zijn, de reizigers er van verwijderen en de ontvangsten sterk doen verminderen. Al de liberale papieren zongen dit refrein, en God weet wat al vermaledijdingen den heer Wasseige naar het hoofd geworpen werden.

Nu, de *Moniteur* meldt den uitslag van de eerste maand, gedurende welke de nieuwe tarief in voege is geweest, en hij loogstraf ten volle de liberale voorzeggingen:

Het getal reizigers gedurende de maand november 1870 met 33,240 overtroffen, en men heeft fr. 86,384-20 meer ontvangen.

Voor vervoer van reizigers, koopwaren, enz. op den ijzerenweg, ontving men in de elf eerste maanden van 1870: franks 36,937,083-41. En in de elf eerste maanden van 1871 fr. 51,044,520-30.

Dus eene vermeerdering van franks 14,083,689-89.

Wat blijft er nu over van het geraas der «liberalen» opzichts van den tarief van den heer Wasseige? (Vrijheid.)

De tegenwoordige toestand van Rome.

Men legt de katholieke pers herhaaldelijk ten laste, dat zij overdeven is in hare schilderingen van den tegenwoordigen toestand van Rome. Uwe godsdienstige gevoelen, zegt men, belleten

niet langer kon overeen brengen, om mijne jeugd zoo zonder alle vooruitzicht op de toekomst te laten voorbijgaan. Maar niet waar, vader, dit is eene arglistige redeneering, die nimmer goed kan doen, en het harte bitter pijnigt, zonder dat het zijne trouw en zijne liefde ook maar in het minste grooter maakt.

Het gelaat van den ouden Dubois begon zich nu krampachtig samen te trekken, en de jonge huzaren-luitenant scheen met in het oogvallenden angst het uitbreken van eene vreeselijke donderbui af te wachten, doch het was meer eene schrikkende herinnering, welke Dubois op dit oogenblik verraste, en die het hem bang deed zijn. Hij keek nadenkend voor zich, en beet op den vinger, terwijl hij de beide jonge lieden met een ernstig gelaat aanzag.

Intusschen was de jonge huzaren-officier naar hem toegegaan en zegde plechtig, terwijl hij hem bij de hand greep:

— Mijne beste vader Dubois, hoor mij een oogenblik bedaar aan, eer gij mij veroordeelt. Gij weet wel dat al mijn verlangen, mijn vurig en smartelijk verlangen, gericht is op het oogenblik, waarop een onverschuerbare band mij voor het altaar zal vereenigen met die Elizabeth, welke ik zoo langen tijd trouw heb lief gehad. En er is niets, dat ons zou verhinderen, dien band vast te knoopen, dan alleen die verschrikkelijke borgstelling, welke ons, officieren is opgelegd, en die wij te vergeefs zoo lang gehoopt hebben te zullen kunnen meester worden.

De dood van mijn ouden oom gaf mij eerst goeden moed, dat ik de benodigde gelden zou kunnen erven, maar heden is het testament bekend geworden, en de luitenant Ludwig Wiedemann is met een klein legaat afscheept, want zijn oom droeg hem vanouds een zeer boos hart toe, en het schijnt, dat dit hart zelf op zijn sterfbed niet veranderd is. Nu heb ik geen enkel

u goed te zien, gezond te oordeelen, met onpartijdigheid uitspraak te doen het waren de liberalen, die zoo spraken. Om onze lezers zelf te kunnen laten oordeelen in hoeverre die beschuldiging gegrond is, geven wij heden eenige uittreksels uit een artikel van de *Capitale*, een blad geheel het tegenovergestelde van *clericaal*, en men zal moeten erkennen, dat de katholieke pers niet zou hebben durven schrijven met zulk eene overdrijving... of zoo onbewimpeld de waarheid zeggen. Even als altijd heeft de *Capitale* haar artikel doorspekt met smaaderedenen tegen de *frats*, de bisschoppen, ja zelfs de kardinalen, maar die smaaderedenen zijn niet *ad rem* en laten de verwijten, die men gaat lezen, in hunne volle kracht:

«Het zijn eigen broeders! Waren 't neven!

» Die volksuitdrukking heeft eene diepe, bittere beteekenis en drukt wonderwel de dwalingen en misgrepen van het gouvernement uit sedert 20 september, vooral ten opzichte van de Romeinen.

» Een door priesters betaald ministerie zou niet anders gehandeld hebben. En inderdaad, het kabinet Lanza, bij de haren naar Rome gestuurd, schijnt gezworen te hebben aan de Romeinen de schande te laten betalen zich door de natie op slechtouw te hebben laten nemen Lanza is er gekomen als eene straf (!) Men zou meenen, dat hij tot de Romeinen heeft willen zeggen: Welnu! gij zult onderhouden wat het zeggen wil, de hoofdstad van Italië te wezen!

» En werkelijk, men begon haar al spoedig als eene veroverde stad te behandelen. Exceptionnele wetten; geen vrijheid voor de drukpers; men zou kunnen begrijpen, dat die vrijheid geweigerd werd aan de *clericalen*, zij vormden den vijand; «maar aan de liberalen, die de overwinnaars waren, » daarvan heeft men zich geen denkbeeld kunnen vormen; vervolgens staatsgrepen, stormenderhande inneming van het Capitool, militaire bezetting, benoeming van het gemeentebestuur door een generaal... beambten op straat gezet... patriotten broedeloos gemaakt... dwangmiddelen voor de betaling der belastingen, zonder dat men de middelen verschaft om ze op te brengen. Hoegenaamd geen maatregelen tegen de staking der werkzaamheden, tegen de stijging der huishuren; vertraging in de uitbetalingen, hardvochtigheid bij de inningen, overstroming van vreemde beambten, waarbij de vreemdeling er behagen in schept den Romein te mishandelen en hem zijne overmacht van overwinnaar te doen gevoelen; diefstallen, rooverijen, aanrandingen in alle oorden, tot zelfs in Rome. Tien duizend man nationale garde, een garnizoen van gelijke sterkte, 500 politiemagten en eenveel gendarmen te bezitten en des avonds te acht uren niet te kunnen uitgaan zonder met eene revolver gewapend te wezen; eene exceptionnele wet, die men van openbare veiligheid noemt en waarbij, indien een beambte van de questura of een minister op den inval komt bij u eene huiszoeking te laten doen, gij op staanden

vooruitzicht meer, dat ik ooit eene voldoende borgstelling zal kunnen toonen. Mijne eer vordert mij tevens op, om een krachtig en manmoedig besluit te nemen, ik moet afstand doen van mijne lieve Elizabeth, want ik mag mijne wenschen niet voldoen, mijn hart niet verkwikken met het verlies van hare jeugd, van hare toekomst, van geheel haar levensgeluk! Daarom zeide ik zoo even tot Elizabeth: «Gij moogt niet langer op wachten, hoe gelukkig het mij ook gemaakt hebbe, dat ik het voorwerp van uw wachten ben geweest. Laat ons van elkander afscheid nemen, stoot mij van u, Elizabeth, ik kan wel voor mij zelven alleen ongelukkig zijn; maar gij, gij zult niet in den bloei uwer jaren verkwijnen; gij zult uw leven, uwe schoonheid niet opofferen aan het verdriet over de onmogelijkheid onzer vereeniging?»

— En was dat niet een afschuwelijk woord van hem? viel Elizabeth spijtig in de reden, terwijl zij zich met deze vraag tot haren vader wendde. Moesten wij dan niet kijken want wie zoo iets zeggen kan, bewijst hij niet, dat hij mij niet meer lief heeft, en dat ik hem eigenlijk in den grond zijner ziel reeds onverschillig ben geworden? En wij hebben dan ook ferm gekoken, ja, en mijn hart is haast gebroken, en ik zal nooit weder vroolijk en gelukkig zijn, vader.

Dubois bewaarde nog altijd het strengste stilzweigen en keek aandachtig voor zich, alsof niemand dergenen, die bij hem stonden, in het minst zijne aandacht trok. Hij zeide vervolgens, op den toon van iemand, die uit een diep gepeins ontwaakt:

— Gij zijt beiden gek, maar het spijt mij, u zoo te zien, want het hindert mij, als twee menschen, die voor elkander bestemd zijn, elkaar in loutere liefde ter dood martelen. Nu, de zaak is nog niet aan een einde, Ludwig, en het vreugde licht is nog niet heelemaal uitgedoofd, Elizabeth!

voet kunt veroordeeld worden tot drie maanden gevangenisstraf, indien men in uw huis een mes, eenig wapen vindt, dat gij bewaardt om uw persoon te verdedigen, zoo slecht door de beambten der politie bewaard; rechtbanken, die degene veroordeelen, die de regering wenscht te zien veroordeelen.

» Thans is de ontevredenheid ten top gestegen, de klachten zijn algemeen, ieder heeft eene griet in te brengen: De een heeft jaren aan jaren voor het vaderland geleden maar vruchteloos; een ander gaat ten gronde onder de belastingen; deze is een werkmans, die geen werk meer kan vinden; geene een huisvader, die om zijne kinderen op school te kunnen zenden, honderd francs moet storten, eene vreeselijke bespottung van het kosteloos onderwijs; deze heeft tweemaal aan den ontvanger moeten betalen; een andere weder heeft een *garnissaire* in zijn huis gekregen; de politiebeambten hebben Jan geslagen en hem als een dief behandeld, terwijl Piet verwond geworden en maanden achtereen willekeurig in de gevangenis opgesloten is gehouden; deze is door de huisbaas uit zijn huis gezet worden, dewijl hij de huur niet meer betalen kon; geene heeft talloze bezwaar- en smeekschriften ingediend, die nimmer beantwoord zijn geworden; die andere is tot boete veroordeeld, dewijl hij, van den morgend tot den avond druk werkende, geen zes uren van den dag heeft kunnen besteden om uit te rekenen wat hij moet betalen, hoe en wanneer hij moet betalen en altijd betalen....

» Bij de rechtbanken beveelt het openbaar ministerie. Onafhankelijkheid der rechters bestaat niet meer....

» En evenwel is het een geluk, dat onze bewindslieden *eigen broeders zijn! waren het neven!*

» Zij hebben ons beschonwd als minder dan niets, als een ongeschikt volk, als ezels, goed om lasten op te brengen en meer niets. Wij gelooven, dat zij zelfs garen en schoenpoetsers uit Turijn laten komen!....

» O! dat kan niet zoo blijven duren, dat stelsel is onhoudbaar... Maar wij moeten het toch herhalen: het is een geluk, dat het *eigen broeders zijn! waren het neven!*

De Kamer.

Zitting van den 20 maart.

De zitting wordt om 2 1/2 ure geopend.

Onder de ingekomene verzoekschriften is er een van den heer De Rosa, controleur van het kadaster, die de plaats van vertaler der *Annales Parlementaires* vraagt — Verzoenden naar de commissie der verzoekschriften.

Ingezetenen van Aalter en omliggende dorpen vragen, dat des namiddags een trein zou stilhouden aan al de statiën tusschen Gent en Oostende, en vice-versa.

De heer DE BAETS ondersteunt die petitie, en vraagt een spoedig verslag.

Gij moet beiden nog geduldig wachten, evenals goede kinderen op het nieuwejaar, en maar denken, dat «het blaadje is omgekeerd» een oud stuk is, hetwelk uw gedurig met goeden uitslag wordt uitgevoerd en gespeeld. Wie weet of ik zelf het ten slotte nog nietben, die u helpen kan! Hoe gij geholpen kunt worden, weet ik zelf nog niet, ik, arme sukkel, maar ik heb uitgerekend, dat er vier duizend goudstukken voor de gansche geschiedenis toereikend zouden zijn.

Dubois zweeg en werd bleek, terwijl hij de genoemde som nog een paar maal binnensmonds mompelde. Hij verzonk in een somber stilzweigen, en scheen met zijne gedachten te worstelen en te kampen. Ten laatste droop hem het angstzweet van het gelaat, en met een verdrietig en bedrukt gelaat wischte hij het af.

«Men zou misschien veel kunnen doen, als men niet ten allen tijde een erlijk man moest blijven, » prevelde hij zonder dat iemand hem verstand

Nu echter omringden hem Elizabeth en Ludwig met hunne teederste liefkozingen, waarin beiden zich vereenigden, want het scheen dat de onderlinge vrede weder was hersteld. Hoe heviger toch zij met hunne vleierijen en beden op den ouden aanbielden, opdat hij toch hunner zich zou ontfemen en hun met raad en daad bijstaan, des te meer bewezen zij daardoor, hoe krachtig hunne harten nog voor elkander klopten, en zij weder hunne vereeniging als het enig doel, dat zij wenschten na te jagen, voor oogen hadden.

Dubois ontrook zich nu met een luiden zucht aan de hartelijke omhelzingen zijner kinderen, en seelde, zonder hun eenige bepaalde belofte te doen, de deur uit. Zij zagen hem met vernieuwde treurigheid na, want zij hadden gehoopt, dat hij zich eindelijk bereid zou verklaren, om zich te kunnen behoeven tot de keizerin te verzoegen,